

Žalmanův koncert měl velké finále

Napsal uživatel Václav Koblenc
Středa, 30 Listopad 2011 20:51

Folkový klasik oslavil v Metropolu 65. narozeniny. Hostů bylo dost, ale Jíšovou nepozval. Když na začátku ironicky říkal, že to bude megakoncert, měl ve skutečnosti pravdu. K onomu "mega" ovšem nepotřeboval efekty a show, dvě slova, za něž se dnes mnohdy skryje obsahová prázdnota. Mega rozměr naplnilo těch 35 písniček, z nichž mnohé patří k folkové klasice. Pavel Lohonka, který od plzeňských trampů za to, že "

je smutnej a hraje smutný písňě

", dostal přezdívku

Žalman

, oslavil 24. listopadu v Metropolu 65. narozeniny tím, pro co ho publikum miluje: zpíváním. Zpíváním, jež dojíká a které také, jakkoli to může znít pateticky, léčí.

Slavil doma, a tak zcela případně otevřela večer projekce fotek metropole Jihočeska, podkreslená novinkou *Budějky*. A hned třetí píseň, *Jantarová země*, odhalila kouzlo typické "žalmanovky": mollové akordy, text plný poetických obrazů, dynamické vícehlasy a cinkající kytary. Následující svižná

ojanda

připomněla pak další Žalmanův talent: citlivě zpracovat lidovky.

Pro náladu koncertu sedí přívlastek sentimentální, míněno v dobrém. Snad každého, komu už bylo sedmnáct, dojme *Dálnice č.5* se znělým mužským trojhlasem. Žalmanovo publikum jihnout chce, a tak když ho oslavenec při

Divokém horském tympiánu
vyzval ke zpívání, poslechlo. Sbor 450 hlasů ho podpořil rovněž v hitovce

Ráno bylo stejný

Večírek rozdělil Žalman do pěti bloků. Začal s aktuální sestavou svého **Spolu**, třemi písněmi vzpomněl na

nesengry

a do přestávky dotáhli vystoupení

Nezmaři

. Ti většinu diváctva strhli tak, že skoro zastínili hlavní star. Stihli sice jen šest písní, ale "tlačili" do plných a podobný aplaus, jímž lidé odměnili Šárku Benetkovou po hitovce

Růže

Žalmanův koncert měl velké finále

Napsal uživatel Václav Koblenec
Středa, 30 Listopad 2011 20:51

, se ozval až po dalších 11 písničkách při protestsongu

Za ruku mě vem

, který měl, řečeno slovy hudebníků, tempo di kůň.

To již obsadilo jeviště sdružení **Žalman a hosté**. V něm kolem Lohonky sedí a stojí Šárka Benetková, kytarista Tonda Hlaváč a básák Petr Novotný. Žalman se tímto vrací do dob tria z 80. let a vrací se zdařile. Vícehlas v tulácké Kyt

ky stále ještě voní

měl barvy všecky, v odpichovce

Náhradní víkend

se pěvecky předvedl Hlaváč. A že mu folkový pánbůh stále posílá originální obraty, prokázal

Žalman v novince

Jsem ti nablízku

:

dám si rum/ abych zbořil v těle smutek jako dům

.

Žalman složil (a ve čtvrtek zahrál) tolik hitů, že vrchol vidí patrně každý v něčem jiném. Bráno podle toho, nakolik který song prožil, ční dva přetextované šlágry Krise Kristoffersona. Při *Dej mi tón*

navzdory vedru v sále mrazilo a

Padlý anděl

, zařazený neplánovaně, zaslouží několik superlativů: za dynamiku, vokál a především

Žalmanův zpěv, kdy člověk skoro viděl ta polámaná křídla bílá. Aspoň jednou větou je nutné ocenit i sóla Novotného: baskytara v jeho rukou zdaleka jen netvrdí muziku.

Za pár věcí jdou nicméně body dolů. Hlas Jindřišky Brožové zní ve výškách nepříjemně ostře, což vadilo nejvíc při swingující *Venkovance*. Šárce Benetkové zase místy podivně "zpražští" samohlásky, takže třeba v nové *Tři kočky a přízeň*

zpívá „sváé tělo“. Stejně tak ne všechny převzaté melodie fungují: v Cohenově

Hallelujah

a Garfunkelově

Bright Eyes

se Jihočeši originálům jen blíží.

Zásadní minus pak míří k Žalmanovi za to, že nepozval Pavlínu Jíšovou, která s ním značku a spol. vybudovala. Jestliže Míša Krmíčková, jedna z bývalých zpěvaček (stále, suverénní!), dle jeho slov vážila cestu až z Brna, Jíšová by ji "vážila" zpoza rohu: toho večera byla v Českém rozhlase...

Sto procent ovšem zaslouží zvukaři Petr Michal s Karlem Dřínkem a hlavně samotné finále se všemi aktéry na pódiu. Při *Písni malých pěšáků* smetla diváctvo vokální vlna, umocněná ohňostrojem z projekce. Potom zpívací Jdem

zpátky do lesů

a

Všech vandráků múza

Žalmanův koncert měl velké finále

Napsal uživatel Václav Koblenc
Středa, 30 Listopad 2011 20:51

- hymnická a magická tak, až se člověku chtělo vstát. Úplný konec pak zvládl Žalman sám a slyšet v

Nezacházej slunce

několik set hlasů byl Zážitek.

Vědci z Masarykovy univerzity o Žalmanovi napsali, že promlouvá z duše, ale i do duše. Trochu škoda, že dnes převážně generaci 40+. Ale dokud bude chtít zpívat do rána, budeme si rádi zpívat s ním. Reportáž byla napsaná pro Českobudějovický deník. Původní článek je [zde](#).